

1. Anàlisi de conjuntura

1.1. Escenari internacional

L'acceleració de les polítiques imperialistes per part del centre imperialista és causada per una percepció de l'emergència de nous centres econòmics com un perill que amenaça l'*statu quo*, de forma que ha començat a rebutjar l'ordre internacional que va imposar després de la Segona Guerra Mundial per tal de garantir la continuació de la maximització dels beneficis empresarials, la qual cosa ha intensificat l'agressió i l'espoli dels pobles, cada vegada d'una manera més oberta. En aquest sentit, podem enumerar diversos exemples. L'exemple més recent que podem mencionar respecte d'açò és el canvi efectuat pels Estats Units d'Amèrica (EUA) respecte a la seua política exterior. A conseqüència de la percepció de pèrdua de quota de poder a un tauler internacional marcat per la globalització de la segona postguerra mundial, de la qual es perceben perdedors, l'administració Trump ha encetat un replegament tàctic el qual es basa al reforçament de la doctrina Monroe i aspiracions expansionistes lligades a l'obtenció de recursos estratègics a terres properes.

Els dos últims anys des de l'anterior Assemblea han estat marcats pel genocidi israelià enfront del poble palestí. Aquests atacs constants emparats per la complicitat de la Unió Europea i els EUA han tingut com a conseqüència desenes de milers de morts i un territori en ruïnes. El govern espanyol ha estat considerat referent a nivell internacional pel seu suport a Palestina, remarcant el reconeixement de l'Estat Palestí, la no participació en el certamen Eurovisió, la recepció de l'autoritat palestina o l'augment de la contribució a l'Agència de l'ONU per als Refugiats Palestins (UNRWA), així com a l'oficina del fiscal del Tribunal Penal Internacional (TPI). Ara bé, cal remarcar que aquesta consideració del govern es dona per comparació amb un conglomerat de governs internacionals obertament còmplices com el cas de l'estatunidenc, l'alemany o el britànic.

L'activitat executiva i parlamentària del govern espanyol i de l'esquerra alternativa ha vingut donada per una mobilització social sense precedents al País Valencià i en la totalitat de l'Estat espanyol. Des d'octubre de 2023 s'han realitzat in comptables mobilitzacions en nombroses localitats del País, convertint-se en el major cicle de solidaritat amb Palestina en la història valenciana. Entre aquestes mobilitzacions cal destacar les aturades laborals convocades per CCOO i UGT i la denominada vaga general convocada per Intersindical, CGT, CNT, COS i altres plataformes autonomistes. Al seu torn, cal destacar el boicot esportiu marcat per les accions que van obligar a detindre i modificar etapes de la competició ciclista, La Vuelta a España, així com la concentració i el boicot a partits de bàsquet com el cas d'aquells que van tindre lloc enfront del València Basket.

Un altre dels conflictes internacionals que han marcat l'agenda de mobilitzacions en les últimes setmanes és l'agressió imperialista per part de les forces armades estatunidenques en sòl veneçolà amb el segrest del president de la República Bolivariana de Veneçuela, Nicolás Maduro, i la primera combatent, Cilia Flores. Les contínues proclames per part del president dels EUA, Donald Trump, per entremetre's en la sobirania nacional veneçolana i escapçar el seu govern legítim, es van materialitzar amb bombardejos i un colp d'estat que s'assimila a aquells perpetuats a l'Amèrica Llatina del S. XX. Aquest fet s'emmarca en la voluntat de tindre un govern servil amb els interessos estatunidencs i la capacitat de controlar els recursos naturals del país, sent Veneçuela un dels països amb majors reserves de petroli del món. El desenvolupament d'aquest colp, ha estat possible a causa d'una comunitat internacional i a una opinió pública, a vegades des de l'esquerra, que ha emparat l'assimilació d'aquest govern com un règim dictatorial, tenint com a últims exponents les feroces acusacions de frau electoral després de les eleccions presidencials celebrades a l'estiu de 2025; amb el posterior reconeixement internacional d'uns candidats opositors que van acabar fora de l'Estat i promocionats com a capdavanters de la democràcia amb reconeixements com el Nobel de la Pau per a María Corina Machado. Tot això deixa de fons, després de les declaracions de l'Administració estatunidenca, la capacitat d'atemptar contra Cuba i altres governs sobirans, rebutjant el dret internacional i tractant d'imposar els interessos imperialistes.

Un altre dels conflictes que es manté latent és el rus-ucraïnés, que es remunta a 2014 amb l'annexió de Crimea i el posterior esclat bèl·lic a l'hivern de 2022. La fallida estratègia russa que buscava una guerra llampec, va passar a una contesa per desgast que ha vist com minvaven alguns dels seus objectius, alhora que en els últims mesos s'ha constatat la debilitat ucraïnesa enfront de l'empenyiment rus en diferents flancs. Actualment, els atacs a població ucraïnesa de forma continuada, evidencien la constant pressió que ha sotmés a la migració interior i exterior de milions de persones. Aquest conflicte ha servit a la causa atlantista per a augmentar els seus membres cap a l'Àrtic i el Bàltic amb l'entrada de Suècia i Finlàndia. En aquest conflicte, els EUA trumpistes han buscat ser protagonista dirigint les converses de pau i relegant al president ucraïnés, Volodímir Zelenski. Aquests acords han sigut rebutjats, indicant que la recuperació per part de Rússia de territori en disputa i la desmilitarització de la zona liminal amb el país són elements clau per a aquests.

Més enllà d'aquests conflictes que han explotat en els últims anys, no oblidem la situació d'ocupació permanent en la qual es troba la República Àrab Sahrauí Democràtica. L'acceptació del pla d'autonomia del Marroc imposat per l'eix Washington-Rabat-Tel Aviv en el qual se supedita la sobirania del poble sahrauí dins de les fronteres marroquines. Aquesta proposta d'autonomia del Marroc per al Sàhara Occidental ha estat validada pel Regne Unit durant 2025 com tercer membre permanent del Consell de Seguretat de l'ONU. L'Estat espanyol en 2022 va realitzar unes declaracions alineades amb Rabat, després de diferents amenaces vetlades en les quals van utilitzar els fluxos migratoris com a eina de pressió contra el govern espanyol. Sense oblidar que Espanya és ex potencia colonial i responsable *de iure* del territori sahrauí segons el dret internacional. Enfront de la voluntat de controlar el territori sobirà i els seus recursos naturals, el poble valencià i espanyol històricament s'ha solidaritzat amb el poble sahrauí, impulsant programes com a Vacances en Pau, mantenint visites als campaments i reconeixent i donant veu als representants del Front Polisario.

Finalment, no oblidem la guerra civil que dessagna Sudan des de 2023, amb el desenvolupament d'una neteja ètnica per part de les Forces de Suport Ràpid (RSF), hereves de les milícies Janjawid, que han assassinat a prop de 150.000 persones i amb el desplaçament de més d'una quarta part de la població. Aquesta massacre que compta amb indicis de crims de lesa humanitat, és finançada per Unió dels Emirats Àrabs qui busca controlar la Banya d'Àfrica i obtenir recursos naturals i influència en la zona enfront d'altres actors internacionals presents. Al costat d'aquest conflicte, destaquem el que ha escalat entre Tailàndia i Cambodja en el qual ha hagut de desplegar mecanismes de diplomàcia per part de la Xina. De la mateixa manera, el conflicte indo-pakistanés que malgrat l'alt al foc, manté una tensió de preparació estratègica a la regió. Al costat d'aquests conflictes remarcuem el feble acord de pau signat entre Ruanda i la República Democràtica del Congo, mediat sota un prisma extractiu per part de l'Administració trumpista.

1.2. Arena electoral i via institucional

La passada Assemblea ens deixava una realitat difícil d'afrontar a nivell organitzatiu: per segona vegada en la història d'Esquerra Unida no aconseguirem representació en Les Corts Valencianes en una coalició amb Podem. EUPV va quedar sense representació institucional en 2015, tornant a la cambra valenciana l'any 2019, convertint-se així en la primera força política a retornar a la representació institucional després de la desaparició en una legislatura anterior. Durant la legislatura 2019-2023 comptarem amb dos representants en les Corts Valencianes, alhora que es va participar en el II Botànic, govern de coalició compost per PSPV-PSOE, Compromís, Podem i Esquerra Unida. Aquest executiu, va posar en marxa polítiques progressistes en l'àmbit social referents en tot l'Estat, avançant particularment en matèria memorialista, en participació i en transparència a través de la Conselleria de Participació, Transparència, Cooperació i Qualitat Democràtica a càrrec d'EUPV.

La realitat en l'àmbit valencià després dels comicis de maig del 2023 deixava a EUPV com a força extraparlamentària, retirant-li els recursos associats, la

capacitat d'incidència legislativa i la repercussió mediàtica que comporta. D'aquesta manera, s'ha hagut de fer un treball de diferenciació de perfil i enfocar-se en una dels vessants que caracteritzen a l'organització com és el treball en fronts de masses més enllà de l'àmbit institucional.

De la mateixa manera, cal apuntar que a l'estiu del 2023 l'executiu espanyol va aconseguir reprendre el govern de coalició, després de la reconfiguració de les forces polítiques d'esquerres en la coalició SUMAR. Aquesta realitat va produir comptar amb un Ministeri de Joventut i Infància i tindre a un company d'EUPV com a portaveu en la Comissió de Joventut i veu de la ciutadania valenciana en el Congrés dels Diputats. Aquest nou govern de coalició ha estat limitat per l'aritmètica parlamentària, sent necessari el suport del PNV i Junts per Catalunya per a posar en marxa iniciatives parlamentàries amb majoria suficient. La no aprovació dels PGE en 2024 i 2025 evidència una continuïtat inestable d'un govern que busca esgotar la legislatura enfront de la demoscòpia electoral que dona una majoria de la dreta.

Cal assenyalar els casos de corrupció dels dos últims secretaris d'Organització del PSOE, així com de les diferents acusacions d'agressió sexual per part de quadres mitjans del partit majoritari de la coalició progressista com una de les causes d'esgotament de l'executiu, que pot derivar en un gir reaccionari en el pròxim comici electoral del 2027. Això, sumat a les escasses mesures en matèria d'habitatge i de contenció de la pujada dels preus dels productes bàsics entre altres coses evidencien, també les enormes diferències de concepció política que hi ha entre la nostra organització i el PSOE.

Aquesta realitat no evita destacar les iniciatives posades en marxa per part de l'executiu que s'emmarca a SUMAR, destacant les mesures posades en marxa des del Ministeri de Consum, Drets Socials i Agenda 2030, mapejant els pisos turístics il·legals i notificant a les autonomies i ajuntaments per a retirar-los. Així com les sancions a les aerolínies, als portals web o grans immobiliàries. De la mateixa manera, el Ministeri de Joventut i Infància mitjançant la garantia dels drets dels menors migrants va possibilitar l'escissió de Vox dels governs autonòmics del PP.

Així mateix, la defensa del projecte de Llei de Vot als 16 anys reconeix l'eixamplament democràtic.

1.2.1. Municipalisme

La desaparició en l'àmbit autonòmic no és equiparable a l'àmbit municipal, amb un múscul organitzatiu i electoral notable, permetent una resistència al canvi d'altres nivells de govern.

EUPV compta amb més de 110 representants municipals per tot el territori valencià, destacant les sis alcaldies obtingudes a Montfort, Asp, Xelva, Fuenterrobles, Polinyà de Xúquer i Riola. Cal destacar l'alcaldia que es va perdre a Barxeta després de la moció de censura entre PP i Som Barxeta, marca blanca d'ERP. Al mateix temps, hem de ressaltar la participació en diferents governs municipals valencians com el d'Elda, Estivella, La Vall d'Uixò, Xàtiva, Tavernes de la Vallidigna, Xest, Benetússer o el Villar entre altres, on a més intervenen militants que s'han format en JEUPV. Així mateix, cal fer una menció al treball que s'està realitzant a Alacant, després de la recuperació de la regidoria com a única gran ciutat del País amb representació, la qual cosa suposa un potent altaveu mediàtic. Finalment, fer menció a la resta de militants que ostenten regidories, al personal assessor i a les persones que realitzen una excel·lent tasca d'oposició amb recursos escassos i temps limitat.

El municipalisme no es basa exclusivament en l'arena electoral, sinó en la manera de fer política centrada en allò pròxim i des d'on es pot conèixer i transformar de primera mà la realitat del veïnat. El municipalisme té tres clars eixos d'acció: urbanisme ecologista, poder democràtic local i autoorganització del benestar. Aquestes són senyes d'identitat d'Izquierda Unida i Esquerra Unida, les quals ens permeten tindre una organització forta i arrelada en tots els territoris.

1.3. Teixir aliances

En l'Estat espanyol, les correlacions de forces i els diferents posicionaments de les formacions que conviuen en la coalició SUMAR, sembla que treballen per la superació de l'espai que va tindre com a principal fita la salvació de l'espai i la conformació del govern de coalició. El fetitxe de la unitat proclamat per algunes organitzacions de tall regional que busquen imposar-se en el territori; així com aquelles organitzacions que aposten per fronts amplis, i els diferents vetos i picabaralles de les diferents direccions amb un fort component centralista, conviden a pensar la dificultat de teixir aliances àmplies de caràcter estatal. L'any en el qual es compleix el noranta aniversari de la creació del Front Popular, les diferents eleccions autonòmiques a Aragó, Castella i Lleó i Andalusia, perfilen diverses candidatures d'esquerres que dibuixen una complicada aliança posterior a nivell estatal.

En el cas valencià, l'aposta d'Esquerra Unida passa per teixir aliances amb Compromís, actualment una coalició de tres partits: Iniciativa del Poble Valencià, Els Verds i Més Compromís. Una possible coalició electoral en l'arena autonòmica l'any 2027, retornaria dues dècades després a la coalició impulsada per EUPV en 2007, Compromís pel País Valencià. Aquest possible acord té precedents en municipis de tot el País, coincidint en governs locals i col·laborant en iniciatives legislatives, fronts d'acció i teixit associatiu, cultural i popular.

La debilitat orgànica de Podem a nivell autonòmic i amb una presència municipal inferior a deu regidories, al costat del seu posicionament esquerrà en la cerca de perfil propi i crítica a la resta d'organitzacions, dificulten l'establiment d'acords. Així mateix, la inconsistència de Moviment Sumar, organització que no ha pogut desenvolupar la seua assemblea constitutiva per insuficiència de militància i amb alguns quadres en el projecte impulsor, dificulta la seua presència significativa en una formació àmplia. Finalment, existeix un actor amb presència a la comarca de La Vall d'Albaida com és Ens Uneix, formació amb sis alcaldies, el control de la Mancomunitat i la diputada que ha possibilitat el govern

de coalició amb el PP en la Diputació de València. Malgrat la seua aposta per Municipalistes, estructura supralocal que aglutina formacions locals i que es posicionaria com la tercera formació quant a representants locals; la impossibilitat de baixar la barrera electoral d'entrada a un 3% pot possibilitar un acord en el qual forme part Esquerra Unida o Iniciativa del Poble Valencià.

Respecte a la relació entre Esquerra Unida i Compromís, tot i que s'ha publicat un manifest impulsat per quadres destacats de la formació taronja on advoquen per la superació de la coalició i la creació d'un partit, la possibilitat d'una federació de partits s'albira com una altra opció en la política valenciana, una alternativa que estabilitzaria un projecte més enllà de les coalicions electorals.

Així mateix, cal destacar com a fites que avancen cap a un agermanament electoral major la participació de diputades de Compromís en els seminaris impulsats per Esquerra Unida, la intervenció de Mónica Oltra en una taula d'aliances feministes amb sindicats, ACPV i EUPV, la posada en marxa de jornades conjuntes entre EU València i Compromís València, o els diferents actes que estan tenint lloc en diferents punts del País, destacant l'acte a Daia Vella o Villena, on van participar les principals dirigents d'Iniciativa i Esquerra Unida, així com representants locals de municipis pròxims.

1.4. Esgotament del cicle institucional i l'estat de la joventut treballadora del País Valencià

Ens trobem en una època de transició després de l'esgotament del cicle polític esquerrà-popular-plurinacional que va tindre començament l'any 2011 amb l'esclat social a nivell mundial i que es va iniciar en l'electoral-institucional el 2014. En els últims anys, el desgast de l'esquerra en les institucions després de formar part de diferents executius de coalició tant en l'autonòmic com en l'estatal, més enllà d'aconseguir reformes i millores per a la classe treballadora, així com espentar al PSOE a postulats progressistes i mantindre's com a alternativa en el panorama europeu; l'erosió que ha suposat la convivència amb el PSOE i l'assumpció constant de contradiccions des d'una correlació de forces molt

inferior, ha provocat el replegament constant a nivell electoral. Les conquestes materials no s'han traduït en la construcció d'un relat i una comunicació política que aconseguisca el suport popular, l'eixamplament del projecte transformador i la necessitat d'augmentar la presència tant en executius com en l'atracció de nova militància. La construcció del relat del PSOE com a bastió enfront de l'extrema dreta, collita un vot útil mogut per la por, escorant a les esquerres transformadores als marges del tauler polític, deixant com a opció política la conversió en un suport de govern minoritari. Esta limitació en la incidència pública i discursiva, fa necessària la transformació d'estratègies que expandisquen el que és políticament possible i socialment desitjable.

La socialització política de les noves generacions en prop d'una dècada de governs de coalició progressista en un context de centralització i estatalització de la política, ha tingut diferents processos envers la joventut. En primer lloc, trobem la dretització del sentit comú general, provocant un corriment sociològic que sense canvis dràstics, apunta a una tendència en el qual valors progressistes que s'havien fet majoritaris en el cicle anterior comencen a qüestionar-se. Així, enfront de la crisi del model social europeu, tant el canvi climàtic, el feminisme, l'Estat de benestar com les preferències democràtiques han virat cap a posicions conservadores. Aquest viratge preval principalment entre els homes joves emmarcats en una socialització digital caracteritzada pel fenomen *incel*, *criptobro* i de marcat caràcter antifeminista i d'auge neoliberal. A banda d'un descrèdit general de les institucions democràtiques i els moviments emancipadors, que no han sabut donar resposta a les seues inquietuds i, principalment, a la sensació de precarietat vital i incertesa que sorgeix d'un panorama internacional que, com hem analitzat anteriorment, esdevé incert i imprevisible per a bona part de la població que viu la carència d'horitzons de pau i on les condicions de vida siguen millors.

D'altra banda, un altre dels fenòmens que caracteritzen aquest nou cicle transitori, en el qual l'esquerra sembla estar perdent la batalla cultural malgrat estar en el govern de l'Estat, és la desmobilització política cultivada per la percepció que el pas de l'esquerra no ha suposat les millores esperades per a la

classe treballadora. Aquesta situació ha afavorit el creixement d'un relat antipolític que equipara totes les posicions polítiques tant des de l'extrema dreta com des de l'esquerra extraparlamentària. La nostra aposta política ha de passar per combatre tant el rebuig a la política com a eina de transformació que promou la ultradreta com l'abandonament del camp de batalla institucional que defensa l'esquerra extraparlamentària.

Finalment, el fenomen que ha crescut de manera notable en els últims dos anys és l'esquerranisme entre la joventut treballadora valenciana i de la resta de l'Estat. Les contradiccions descobertes de la via institucional, han possibilitat que noves generacions abandonen els partits polítics, entenent que si el maximalisme no és possible, és necessari generar altres estructures antagòniques. En un període històric amb major aposta de les organitzacions polítiques per la intervenció institucional i la conquesta de reformes, ha portat a escissions en les joventuts d'aquestes organitzacions i a la captació de nova militància que en una altra època hagueren format part d'aquestes joventuts. Si bé l'esquerranisme i l'adanisme de les organitzacions joves no és nou, destaquem la presència de les mateixes en l'àmbit de l'educació superior.

1.5. L'estat de JEUPV

Després de la XIII Assemblea de JEUPV celebrada el 16 de desembre de 2023, eixíem amb un grup humà renovat que buscava afrontar el relleu generacional que ha encarat durant aquests dos anys la nostra organització. Una de les tasques principals que es posava com a objectiu aquesta direcció era renovar la línia de disseny, gràfica, i comunicativa de l'organització, la qual cosa es pot considerar un èxit aconseguint diferenciar la nostra marca i evidenciant un salt qualitatiu. Així mateix, una altra de les tasques que estava en l'horitzó era l'aprofundiment ideològic de l'organització, la qual cosa s'ha avançat de manera notable mitjançant la posada en marxa de la I Escola de Quadres, el desenvolupament de Trobades amb un gran valor formatiu tant interna com externament, el desplegament d'actes amb ponents de renom i gran interès, i l'ampliació d'una caixa d'eines i recursos formatius. De la mateixa manera,

l'assentament organitzatiu, mitjançant el treball per comissions substituint el plenari com a forma de treball, l'aprovació de documents que emparen l'avanç orgànic i la rendició de comptes amb la militància.

La vertebració de l'Organització continua sent una de les tasques pendents que ha d'afrontar la nova direcció. Malgrat els nombrosos esforços per realitzar diferents actes en municipis de les comarques del país, no ha estat possible ser present en tots aquells plantejats, si bé hem augmentat la nostra presència en el sud del País Valencià, a més de l'estabilització a València. Al seu torn, una altra de les principals tasques destacades és la consolidació de la militància nouvinguda i la generació de relleus que puguen intervindre en els diferents fronts d'acció. Aquesta direcció afrontarà un cicle electoral clau per a l'Organització i és necessari tindre militància formada i capaç d'intervindre en el conflicte.

L'autofinançament ha estat un dels avanços en l'enfortiment organitzatiu, aconseguint realitzar activitats amb ponents externs i posar en marxa la Trobada de manera autònoma en un context en el qual és clau una gestió de recursos fèrria. De la mateixa manera, la introducció en processos interns i l'aposta per la participació en els processos d'EUPV i IU han sigut una altra de les característiques d'aquest mandat.

Per tot això i malgrat les diferents adversitats i metes per complir, el balanç de la co-coordinació i del Consell Polític Jove és positiu, havent format quadres que poden intervindre en EUPV de forma destacada i establint les bases organitzatives, orgàniques i ideològiques per a continuar el creixement qualitatiu i quantitatiu en aquest nou cicle i amb un gran relleu generacional.

1. Pla d'acció: Cap a la superació ideològica, organitzativa i estratègica.

2.1. Cap a l'extensió territorial i organitzativa de JEUPV

Una condició fonamental per a la incidència política és l'arrelament en el territori, això és, l'existència de militants de JEUPV amb capacitat de traslladar a l'àmbit comarcal i local les tesis, campanyes i activitats que es realitzen des de l'àmbit autonòmic, així com generar material propi i realitzar accions centrades en el seu àmbit municipal. Probablement, un dels principals reptes als quals ens enfrontem siga aquest, consolidar nuclis de militants de JEUPV en el major nombre de col·lectius locals possibles, destacant aquelles capitals del País i aquelles localitats amb major presència juvenil per la presència de centres d'educació superior.

L'extensió territorial és un dels motius més evidents pels quals ens organitzem sobretot a través de connexions digitals, ja que resulta imprescindible per a garantir el bon funcionament de la nostra activitat política, sense que la distància física supose un problema per a estar unides en la lluita per les legítimes causes que defensem. No obstant això, el desenvolupament de formacions, activitats i altres preses de contacte entre companyes, generen connexions i vincles de major fortalesa. Per això, desenvoluparem aquestes activitats amb l'objectiu de dotar als col·lectius locals d'EUPV d'espais joves que aporten la seua energia militant i el necessari relleu generacional. que el desplegament territorial i l'assentament de connexions amb els diferents municipis i comarques siga prioritari en aquest nou mandat.

2.2. Elevació de la cultura militant

2.2.1. Participació en àrees i col·lectius locals

Les àrees són els instruments a través dels quals materialitzar el principi d'elaboració col·lectiva i procés de participació activa i formació permanent, a

partir de l'anàlisi concreta i la proposta d'alternatives. Més enllà que com a persones afiliades i simpatitzants tenim el dret de participació en les àrees, així com el deure de fer-ho en la mesura de les nostres possibilitats, la participació en les àrees suposa la concreció de la nostra acció quotidiana de militància, treballant en algun dels següents eixos d'acció, segons la seua voluntat, mèrits i necessitat de l'organització: Àrea de Llibertat i Expressió Afectiu Sexual (ALEAS), Pau i Solidaritat, Feminismes, Ecologia, Animalisme, Salut, Educació i Cultura i Veïnal i Habitatge. Hem de destacar que malgrat que JEUPV és una àrea d'EUPV, es caracteritza per ser és l'espai juvenil d'EUPV i conseqüentment té plena autonomia organitzativa.

Així mateix, els col·lectius locals són l'espai d'intervenció territorialitzats en cada municipi del País, que compten amb estructura pròpia i mitjançant els quals es desenvolupa la política centrada en l'àmbit municipal. En EUPV, els col·lectius locals tenen autonomia en l'elecció d'aliances i fronts d'acció, per la qual cosa són peces clau en una Organització municipalista. Així mateix, són espais allunyats de les dinàmiques estatals i autonòmiques, generant un ambient més amable de treball quotidià centrat en les necessitats del veïnat. Finalment, els col·lectius comarcals materialitzen les unitats territorials històriques per les quals aposta la nostra Organització i són determinants a l'hora de conjuminar el treball comú dels diferents col·lectius locals.

Per tot això, si bé en els contextos amb un nucli quantitativament notable de militants de JEUPV apostem per la creació de col·lectius locals juvenils, en la majoria de casuístiques des de JEUPV apostem per la intervenció en els col·lectius locals i en les àrees d'Esquerra Unida. Aquesta és la manera d'arrelar la nostra militància en els llocs que vivim, així com intervindre en les àrees que ens permeten portar la línia ideològica de l'organització a les associacions o altres organitzacions socials en les quals podem ser presents. D'aquesta manera, juntament amb la intervenció en JEUPV, ens allunyem de dinàmiques netament digitals i apostem per una forma de militància pròxima, lligada al territori i amb eixos d'acció definits.

2.2.2. Enfortiment organitzatiu

JEUPV com a Escola de Quadres d'EUPV, ha de formar-se en la participació i elaboració de processos interns basats en la confrontació d'idees, tesis i projectes envers l'Organització i per tant per a la classe treballadora. El treball intern, el coneixement a l'hora de presentar candidatures, debatre esmenes i elaborar documents polítics, són tasques clau per a tota la militància. Aquesta forma de democràcia interna realça una Organització que en els períodes congressuals confronta plantejaments i posteriorment té unitat d'acció. Les fórmules de majoria i minoria en aquests processos estableixen la correlació de forces que plantejaran els objectius per al següent mandat, sempre des de la voluntat de generar consensos, conjuminar posicions i arribar a síntesis. La lleialtat organitzativa passa per reconèixer a la majoria sense purgar a la minoria, seguint les línies que es marquen des de la companyonia, sense que això intervinga la voluntat de hegemontitzar les seues tesis com a majoritàries.

2.3. *Relació amb Esquerra Unida del País Valencià*

Quant a les relacions amb Esquerra Unida, des de JEUPV s'assumeix la necessitat que les persones joves de l'organització tinguem cada vegada més força en aquesta, sent el treball lleial i autònom la nostra major virtut de la qual disposem per a legitimar aquesta voluntat, que no ve donada per cap mena de voluntarisme sinó per la necessitat que noves militants facen un pas al capdavant en un moment difícil per al nostre espai polític.

Així, JEUPV confiem en el que l'inici d'aquest nou mandat en el nostre espai jove també contribuísca a aprofundir les relacions amb la direcció política, ja que aquesta és l'única via possible per a augmentar la capacitat política de JEUPV, però també d'EUPV. El nostre rol en l'organització, en aquest sentit, es concreta en tres tasques que orientaran políticament unes relacions que necessàriament hauran de ser pròsperes.

En primer lloc, assumim que ningú millor que JEUPV pot fer de nexa entre la joventut treballadora valenciana i les seues necessitats i Esquerra Unida i les seues polítiques. Per aquest motiu, JEUPV ha de ser una eina que connecte a la societat civil amb la nostra formació política.

En segon lloc, JEUPV ha de servir, com a àrea jove d'EUPV, com a Escola de Quadres, això és, com a espai de formació en el qual entren joves amb inquietuds polítiques i isquen persones amb capacitat d'exercir un paper important en la política d'EUPV i del País Valencià, per al que és imprescindible l'assumpció d'una cultura política basada en la democràcia interna i la seua combinació amb elements jeràrquics o d'autoritat, així com amb una formació política que permeta comprendre i transformar la realitat que ens envolta.

Finalment, JEUPV també ha d'exercir un rol d'avantguarda, és a dir, ha de ser capaç de traslladar al si d'EUPV debats que d'una altra manera arribarien més tard a l'organització, a més d'aconseguir que s'assumisquen posicions plenament rupturistes.

2. Eixos d'acció

3.1. Moviment estudiantil

L'heterogeneïtat i la complexitat de l'organització de l'estudiantat al País Valencià dificulten l'elaboració d'un diagnòstic generalitzat sobre el moviment estudiantil valencià. Cal destacar que en molts dels espais estudiantils, principalment les universitats, no existeix una organització de les estudiants en sindicats o espais de classe transformadors. És per això, per la qual cosa aquesta anàlisi-proposada queda certament limitat en centres estudiantils com la UA, UMH o UJI. Així mateix, cal destacar que l'anàlisi no abasta les universitats privades com puguen ser CEU Cardenal Herrera, Universitat Europea, Universitat Catòlica de València. Així, com a centres adscrits com Florida Universitària, escoles de negoci com ESIC o aquelles universitats en línia com UNIR, UNED o UOC. Això es deu a un model diferent del públic presencial, amb un estudiantat més disgregat o amb un model que limita les demandes i reivindicacions.

Començarem assenyalant que, en el seu conjunt, el moviment estudiantil es troba en un estat de debilitat evident i profunda. Tampoc hem d'enganyar-nos, ja que aquest pot ser un diagnòstic compartit per bona part dels moviments socials, que es troben en una fase de desesperança en la que molts espais sobreviuen gràcies a militants convençudes de la necessitat dels mateixos i que els mantenen a flotació en nom de que, més prompte que tard, tornen a omplir-se de militants amb l'objectiu de realitzar projectes qualitativament transformadors.

Entre els actors que formen part del teixit estudiantil cal destacar al Sindicat d'Estudiants, un sindicat trotskista d'àmbit estatal amb bastant repercussió mediàtica però actualment amb escassa militància. Aquest sindicat, segurament conegut per totes, té una certa empremta en els centres educatius d'ensenyament secundari i relatiu quant a participants en els centres d'educació superior. Així mateix, la línia d'aquest sindicat consisteix a imprimir la seua marca

en tota lluita o mobilització, així com convocar en solitari sense tindre en compte a la resta d'organitzacions. Per això, plantejem que també és infructuós treballar i fins i tot col·laborar amb elles perquè tendeixen a parasitar tota acció política conjunta.

En el cas de València, la ciutat amb major activitat estudiantil organitzada, l'únic sindicat estudiantil d'esqueres actiu i amb força és el Bloc d'Estudiants Agermanats (BEA). Durant anys va ser el referent de JEUPV i va estar controlat per aquesta. La seua línia política es basa a organitzar-se per una universitat més "pública, democràtica i antifeixista, feminista i inclusiva, sostenible i valenciana". Així mateix, tant l'ideari independentista com el sobiranista tenen gran pes entre les seues files. En l'actualitat, militen en ell militants de Joves PV-Compromís, del Jovent Republicà, companyes de JEUPV i un gran nombre d'independents. Cal destacar que el BEA, té presència tant en la UPV com en la UV, destacant la seua presència no sols a València ciutat, si no també a Ontinyent. En la UV en les eleccions de desembre de 2025 es van proclamar com a sindicat més votat, tal com en 2023 malgrat la reducció de claustrals. Actualment aquest és l'espai preferent d'incidència política en l'estudiantil de JEUPV.

Així mateix, trobem en País València al Sindicat d'Estudiants dels Països Catalans (SEPC), destacant la seua adscripció a diverses comarques del País, reprenent activitat en els últims dos anys amb una certa presència a la Universitat d'Alacant i a la Universitat de València. Aquesta organització es troba lligada a l'univers de l'esquerra independentista dels PPCC, vinculada principalment a Arran, espai jove estretament referenciat en Endavant, un dels partits que forma part de les Candidatures d'Unitat Popular (CUP). En aquest univers se situen també en l'àmbit juvenil L'aixà, una assemblea de joves independentistes a la ciutat de València; Ítaca, organització de solidaritat internacional de l'esquerra independentista i, fora de l'àmbit juvenil, la Coordinadora Obrera Sindical (COS).

D'altra banda, a València trobem al grup d'estudi comunista, Presa el poder, col·lectiu estretament lligat a Joventut Revolucionària, joventuts del Partit

Revolucionari dels Treballadors (PRT). Aquest és un partit minoritari diferenciat amb la línia ideològica de JEUPV.

En el cas de la ciutat de València, destaquem més enllà dels sindicats estudiantils, col·lectius com Arrels del canvi, moviment centrat en la crisi ecosocial i l'aposta per futurs desitjables sota el decreixement. Així com el col·lectiu actiu a València i Gandia d'Estudiants per Palestina, al que cal sumar el Seminari de lectures de Marx de la UV. Tots aquests són espais alineats amb JEUPV i en els quals s'anima a participar a la militància.

En relació a altres centres d'educació superior més enllà de la ciutat de València i les seus territorials de UV i UPV, cal destacar l'escassa organització d'estudiants en espais transformadors i sindicats. En el cas de la Universitat d'Alacant (UA) les organitzacions existents no són una opció viable per a les persones joves d'EUPV.

Respecte a la Universitat Miguel Hernández (UMH), la seua organització estudiantil piramidal, la qual és una sort d'elecció indirecta que va des de les delegacions de classe fins a la delegació general, passant per les de curs i facultat, repercuteix en una estructura individual que deixa poc marge d'acció a l'organització col·lectiva. Així mateix, més enllà del camp electoral en la UMH no trobem un espai de referència per a la joventut estudiantil treballadora.

Com a última part de l'anàlisi, cal destacar que en l'actualitat comptem amb militants que es troben en ensenyaments mitjans, la qual cosa implica que aquestes militants reben el suport i les eines necessàries per a participar activament en la convocatòria de vagues i en la baixada de les línies ideològiques a la joventut. Així mateix, la participació de companyes en ensenyaments mitjans i FP permet formar quadres que en una etapa breu intervindran en els centres de treball i en el moviment sindical.

Aquesta limitada anàlisi que evidencia un context de replegament de l'organització estudiantil no ha de deixar-nos en una posició estàtica o conformista, ja que els centres estudiantils són espais de disputa ideològica clara

i el nostre pas per ells ha de servir per a augmentar les conquestes de l'estudiantat organitzat, ja siga en una millora en el pla d'estudis, a retirar les empreses privades dels nostres campus, la ruptura de relacions acadèmiques amb Israel o millors horaris i condicions envers la joventut treballadora.

Desenvolupat l'anàlisi de la realitat estudiantil, JEUPV planteja com un dels seus objectius la rearticulació del sindicalisme estudiantil del concret al general, és a dir, des dels centres d'estudi cap a les estructures a nivell País. El reflux en el moviment estudiantil, ens ha de fer veure que els fronts estudiantils són focus sindicals i que les estudiants són obreres en una etapa prèvia a la treballadora. La necessitat de polititzar el malestar de la joventut obrera, passa per incidir en les associacions, col·lectius i sindicats estudiantils, portant les nostres posicions i marcant la línia ideològica; podent ser font de cooptació de futurs quadres per a l'Organització. La pràctica militant s'ha de basar en tres principis d'acció: l'agitació sobre el conflicte, la mobilització entorn de reivindicacions i la negociació sobre la solució d'aquest.

Les línies que han de dibuixar l'acció de les JEUPV en el sindicalisme estudiantil, malgrat la particularitat de cada centre d'estudis i la necessitat d'elaborar una estratègia diferenciada en l'àmbit universitari, FP i ensenyaments mitjans; es guien per marcar la institució educativa com un aparell ideològic de l'Estat que reproduïx l'estat actual de les coses i les condicions socials de producció. Aquesta institució premia el capital social i els codis lingüístics elaborats propis de la classe mitjana professional, marcant la dualitat de la xarxa acadèmica i professional, la qual cosa genera contradicció i frustració envers la classe treballadora.

En l'àmbit d'acció marquem la defensa de la llengua valenciana com a idioma vehicular en tot el País, detenint els sistemes plurilingües i la difusió de l'anglès en determinats àmbits com a focus d'atracció per a l'alumnat internacional de classe mitjana-alta que actua com a agent gentrificador. De la mateixa manera, la gratuïtat i la universalitat de l'educació en totes les seues fases i etapes ha de continuar sent una reivindicació i una forma de no expulsar a la classe

treballadora del sistema. La gratuïtat del sistema evidencia que tots els recursos, des del residencial als dispositius electrònics o físics siguen proveïts pels centres educatius.

Així mateix, el sistema de beques passa per ampliar els recursos destinats a aquelles persones que les necessiten per a tindre les necessitats materials cobertes i poder dedicar-se a l'estudi. Aquest sistema ha d'estar netament lligat a la renda individual-familiar i no a les qualificacions de l'alumnat. En aquesta línia, les pràctiques han de ser remunerades, cotitzades i que compten tant per a la jubilació com per al subsidi per desocupació, destacant que les mateixes han d'estar vinculades a la formació i no a la substitució de tasques de treballadores especialitzades.

Un altre dels focus de conflicte ha de ser revertir la privatització dels centres d'ensenyament mitjà, FP i superior, centralitzant els recursos en l'àmbit públic. Els centres concertat-privats no poden beneficiar-se de la falta d'oferta de la pública com en el cas de determinats graus i màsters. En aquesta línia, s'han de trencar els acords de les empreses privades amb les universitats públiques, trencant el pacte públic-privat com a forma de funcionament.

La participació i la democratització dels centres educatius passa per tindre la mateixa quantitat de membres en els Consells Escolars, els òrgans de govern i els claustres de les facultats.

Per això, les militants de JEUPV que es troben en edat estudiantil han de passar a formar part dels fronts sindicals estudiantils, portant les tesis d'intervenció que ací es manifesten i baixen la línia ideològica de l'Organització. La intervenció de les militants ha de ser coordinada, siga en els espais que ací es valoren com a adequats per al treball sindical o bé creant o incidint en nous col·lectius en llocs en els quals no existisca un espai propens a la intervenció.

3.2. *Ecologisme i model urbà*

La crisi ecosocial és un fenomen totalment present en les nostres vides. La pèrdua de biodiversitat, l'acceleració de successos naturals extrems o l'explotació del planeta mitjançant el saqueig del centre imperialista enfront de les perifèries, ja no sols ordint guerres sinó també collint misèria en la classe treballadora suposa el dia a dia per a la gran majoria de la població.

Aquesta crisi no es concentra en el pla climàtic, col·locant el focus en l'energètic, remarcant el procés de transició cap a energies renovables. Així, l'aposta pel pas dels combustibles fòssils a les fonts renovables, es realitza en un context de lluita i pugna en determinats territoris al voltant de tot per evitar la instal·lació massiva de projectes fotovoltaics o eòlics en terres cultivables o cultivades i en zones amb alt valor natural, prioritzant espais ja humanitzats i degradats.

A l'hora d'analitzar la crisi ecosocial i el rol de l'Estat com a eina al servei de la rendibilitat i amb una intervenció selectiva, destaquem com la riuada d'octubre del 2024 va assotar diverses comarques valencianes amb el seu epicentre a l'Horta Sud. Aquest fenomen meteorològic que augmentarà la seua aparició en els pròxims anys, es dona en un context d'urbanització massiva, escassa organització de cossos especialitzats preparats per a la intervenció i un capital que no dubta a posar en risc a la classe treballadora per a maximitzar els seus beneficis. La planificació multinivell, fent èmfasi en el nivell municipal, es planteja com una de les eines principals com a acció enfront de la crisi ecosocial. Així mateix, l'organització de la societat civil és una eina que ha de tindre una continuació i una Organització que sàpia guiar i intervindre conjuntament evitant movimentisme i treball descoordinat.

A tot això cal sumar la deterioració ambiental que genera la indústria càrnia a través de la ramaderia intensiva i les macrogranges, utilitzant extensions immenses de monocultius per a alimentar el bestiar, incidint en el pèssim estat en el qual es troben aquests animals en les instal·lacions industrials. De la mateixa manera, la problemàtica de l'aigua i l'accés a la mateixa s'albira com un conflicte en el qual els interessos polític-electoral poden ser contraris als ambientals, destacant conflictes com el transvasament Tajo-Segura. Així, la sobirania alimentària es posa en escac en un context de desertització i ús massiu de l'aigua dirigit a l'agricultura.

De la mateixa manera, la formació ha de ser crucial en una qüestió tan complexa com l'ecosocial. Així, és crucial arreplegar les aportacions i materials d'altres camarades que han estudiat en profunditat aquest hiper objecte, podent elevar així el discurs i els coneixements de l'organització. En aquest sentit, hem de ser capaços de superar la dualitat colapsisme-Green New Deal que ha vingut generant unes certes polèmiques i debats enriquidors, creant una posició pròpia allunyada del catastrofisme i basada en un ecologisme anticapitalista que apunt cap a una societat socialista. Aquesta via anticapitalista que en els últims temps ha estat ocupada per corrents autònoms i llibertaris ha d'adonar-nos de la necessitat de participar en la producció teòrica, així com en els fronts de masses, aportant la nostra proposta transformadora.

En relació als moviments socials i les organitzacions ecologistes, hem de destacar com una mobilització amb una gran presència juvenil durant una època però que sembla que la tendència s'està revertint amb la instal·lació del relat negacionista, tecnooptimista o conspiranoic de la mà de teories relacionades amb l'Agenda 2030 i els ODS. La disputa per aprofundir en aquests objectius des de la seua concepció bàsica a una posada en marxa de projectes i iniciatives que sota aquest paraigua servisquen per a plantejar futurs alternatius. Entre aquestes organitzacions existeixen altres formes d'intervenció ecologista centrada en el moviment de desobediència civil no violenta, destacant grups com Extinction Rebellion, Futur Vegetal o Scientist Rebellion. Així mateix, en el camp municipal existeixen col·lectius, associacions i grups necessaris per al municipalisme ecologista. Així, en el cas d'Alacant destaquem Coordinadora Alicante Limpia o Colla Ecologista d'Alacant. Així mateix, a València trobem Ecologistes en Acció, Comissió Ciutat-Port o Arrels de Canvi. En totes dues ciutats trobem Entrepobles, organització de cooperació amb Amèrica Llatina.

Així, un dels objectius principals ha de ser participar com a JEUPV en el moviment ecologista, dotant-lo així de centralitat en el nostre programa d'acció política, revertint una certa tendència en què la lluita ecologista era un apèndix de la resta de lluites. Animant a participar en els moviments i organitzacions esmentats anteriorment.

El model urbà pel qual apostem des de JEUPV passa per retornar les ciutats i els pobles a les persones, permetent que facen ús dels espais públics la ciutadania que habita les mateixes i evitant que es convertisquen en 'espais pont' que uneixen la teua casa amb el teu centre de treball o estudi i amb el supermercat.

Apostem per municipis vivibles i disfrutables per totes, espais amables fets per a les persones i no per al consum, no volem un onsevulla de terrasses hostaleres i places d'aparcament, volem llocs de trobada i espais bonics. El dret a la bellesa en l'urbà no volem que es reserve a uns pocs i al centre i els barris antics de les ciutats, d'on se'ns ha expulsat a base de gentrificació i turistificació.

En JEUPV plantejem ciutats reverdides, a través de plans d'arbratge i creació de zones verdes en detriment de la calçada i les places d'asfalt i paviment que t'obliguen a acudir a un establiment per l'aire condicionat o una terrassa per l'ombrel·la. Volem més bancs, taules, tendals i marquesines en les places acompanyades d'arbres i altres formes de vegetació tant horitzontal com vertical, ja no sols a nivell paisatgístic, sinó perquè a nivell de salut i de disminució de la temperatura és una mesura eficient. Tot això, ha d'anar acompanyat d'una conversió en zona de vianants de zones clau per a totes, sobretot per a les més xicotetes a través de la pacificació dels entorns escolars, creant espais de descans i de joc per a elles. Així mateix, la climatització dels centres estudiantils i de treball ha de ser una mesura prioritària que abordar en les nostres accions, evitant accidents laborals, malestar i colps de calor. Aquesta idea de ciutat amable requereix d'un canvi en el model de mobilitat, potenciant el transport públic i gratuït amb un major horari i una millora en les instal·lacions, així com en l'arribada als nuclis de població. Així, la instal·lació d'infraestructura pedalable ha de ser una altra de les nostres apostes en el model urbà a implementar.

Tot això, ens deixa a les persones joves en una lluita per recuperar l'espai públic, per prendre els carrers per a la reivindicació i per al gaudi, sense passar per a això per establiments privats. Volem una ciutat connectada, condicionada, verd, segura i bella.

3.3. Solidaritat internacionalista i antiracisme

La presència de la militància de JEUPV en totes i cadascuna de les concentracions, manifestacions i accions en defensa del poble palestí marquen el camí de la posició que ha de prendre la nostra Organització en la reivindicació de l'alliberament de tots els pobles del món. La causa palestina ha suposat un esclat de mobilització principalment en el nostre Estat però fem especial èmfasi

en la primera socialització política de moltes persones joves que atretes pel genocidi que està ocorrent a Gaza han començat les seues militàncies mediates per la solidaritat internacionalista.

Les acampades per Palestina al voltant de l'Estat i amb punt de partida a la Universitat de València evidencien que la causa internacionalista continua sent una lluita lligada a la joventut tal com ho van ser les mobilitzacions antiglobalització a l'inici de segle i les concentracions anti OTAN en els anys huitanta. La nostra Organització sempre ha teixit llaços amb moviments germans al voltant del món, la qual cosa marca el pas ferm en suport i defensa de tot moviment de resistència anticolonial, antiimperialista, d'alliberament colonial o qualsevol projecte que apunte cap a models contrahegemònics i emancipatoris envers la classe treballadora.

Igual que en les concentracions propalestines, hem de continuar sent presents en les mobilitzacions en suport del poble cubà i espentar cap a la fi del bloqueig estatunidenc; prosseguir en el suport als pobles d'Amèrica Llatina enfront de les agressions i ingerències imperialistes com el cas veneçolà; i no desistir en la defensa de la llibertat del poble sahrauí. Participar en les mobilitzacions, assemblees i moviments de solidaritat internacionalista és un deure de tota la militància de JEUPV, baixant la línia ideològica de l'Organització, evitant desviaments de tall esquerrà.

A banda, a conseqüència de l'odi promogut per l'extrema dreta, hem d'estar presents als moviments i als espais antiracistes com a extensió de la lluita internacionalista, entenent que part de la joventut treballadora del País Valencià són descendents de migrants racialitzades, així com migrants que han hagut d'eixir dels seus països per l'espoli imperialista al qual són sotmesos; una vegada són ací, han de sofrir la violència racial en diferents formes. Des de violència administrativa fins violència física i verbal al carrer per l'auge de l'odi racial ultradretà, així com violència sexual en el cas de les dones racialitzades, les quals solen comptar amb molt poc suport en eixes situacions. Aquest fenomen possibilita l'acollida d'aquestes joves a la nostra organització mitjançant, per un

costat, el contacte als diferents fronts de masses, i, per altra banda, la participació directa als moviments antiracistes. La nostra intervenció en aquest front ens permetrà alhora la politització d'una part de la joventut treballadora que ara mateix rep molt poca atenció per part de les diferents organitzacions polítiques al nostre país i esdevé també com a una prioritat donat el context descrit.

3.4. Moviment obrer i sindical

La sindicalització de les joves ha de ser una cosa prioritària per a nosaltres com JEUPV, ja que la lluita en els centres de treball i la millora en les condicions envers la nostra classe ha estat i és una de les línies d'acció de la nostra organització.

El pas al mercat laboral per a la joventut està marcat per la sobrequalificació, la becarització, la temporalització i la precarització com a mecanismes de disciplinament que formen una bossa de treballadores per a suplir tasques que desenvolupen treballadores del centre del sistema laboral, reduint els salaris destinats i atribuint-lo a l'aprenentatge o la promesa d'estabilitzar-se en l'empresa. Les economies de plataforma i altres dispositius neoliberals han provocat una major precarització de la joventut treballadora, ressaltada si cap per l'incompliment dels convenis i les noves situacions de teletreball allunyades dels centres de treball.

Així mateix, el desplaçament de l'ocupació com a identitat definitòria i eix central en la vida de les persones joves, apunta a la lluita per jornades laborals i condicions que prioritzen les seues vides enfront de l'ocupació. Aquesta realitat evidencia la necessitat de lluitar per la reducció de la jornada laboral com a manera de dotar de major autonomia a la classe treballadora.

L'aposta de JEUPV és la participació de les persones joves en CCOO, o en la pròpia estructura de CCOO quan no siga possible en la secció jove, sindicat de classe majoritari al nostre país i espai construït entre companyes i camarades del PCE que posteriorment van ser peça clau en la formació d'IU-EUPV.

La intervenció en el conflicte laboral serà distinta en funció del nombre de persones treballadores en el centre, la distribució dels possibles llocs de treball, la història sindical en aquest centre de treball, el nivell de consciència de la resta de companyes i l'actitud empresarial respecte a l'autoorganització de les seues treballadores. Així, dins del centre de treball podem intervindre en les seccions sindicals o com a representants de les treballadores, ja siga com a membre del comitè d'empresa o com a delegada de personal. Així mateix, intervindre en les pròpies estructures del sindicat ja siguen territorials o sectorials. De la mateixa forma, que acostem la militància dels sindicats a JEUPV. És clau reconstruir relacions entre la principal central sindical de l'Estat i l'organització històricament germana, reprenent la doble militància i el marcatge de línia ideològica dins del sindicat enfront d'altres organitzacions polítiques que estan fent-se amb aquest, alhora que s'atrau a treballadores a les nostres posicions.

Tot això, coneixent la realitat del teixit sindical del País Valencià i dels diferents sectors laborals, plantejem la possibilitat d'intervindre en altres sindicats afins quan no siga possible en CCOO, tenint present el creixement dels sindicats corporatius, que abandonen la dimensió sociopolítica dels sindicats de classe (clar exemple de sindicat corporativista és el CSIF). Aquests sindicats són praxi ideològica de la burgesia en el moviment obrer. Per això, entenem la possibilitat de treballar amb sindicats afins com a Intersindical Valenciana, especialment STEPV; o en casos puntuals la col·laboració amb forces com CNT, CGT o COS. No obstant això, hem de recalcar quin és el nostre referent sindical i les conseqüències que suposa tindre la representació necessària en els centres de treball per a negociar els millors convenis per a la nostra classe.

3.5. Moviment per l'habitatge i veïnal

Ens trobem davant una doble crisi respecte al concepte de dret a l'habitatge. En primer lloc, els drets reconeguts legalment, siga quina fora la naturalesa d'aquests, sempre són l'expressió de la relació de forces d'un determinat moment, i més concretament l'expressió del desig vinculat a l'acció organitzada de la

classe treballadora enfront d'interessos contraposats. La comprensió individualista del dret a l'habitatge exerceix un rol ideològic d'ocultació del conflicte de classe que dificulta o impedeix que es pugua passar del reconeixement formal a la garantia material. En aquest sentit, la segona crisi, derivada d'aquesta, és l'assimilació per naturalització (interiorització) del dret a l'habitatge al dret a endeutar-se per a adquirir un habitatge.

Així, la nostra intervenció ha d'anar en la línia de reconèixer l'Estat com un terreny en disputa des d'on participar i introduir transformacions que faciliten l'accés a un habitatge de qualitat per a les classes treballadores, especialment les persones més joves, ja que l'elevat preu dels lloguers limiten l'emancipació i l'inici del projecte de vida de la joventut valenciana. En aquest sentit, la intervenció de JEUPV i de les nostres organitzacions en les diferents institucions passa per una limitació immediata dels lloguers, l'expropiació dels habitatges buits perquè formen part del parc d'habitatge públic, l'expulsió i regulació dels fons d'inversió immobiliaris a les nostres ciutats i el treball darrere de la concepció de l'habitatge com un espai d'ús i gaudi durant una etapa vital i no com un bé hereditari.

En el Moviment Valencià per l'Habitatge hi ha organitzacions que entenen que l'Estat és una eina de dominació d'una classe sobre una altra, és a dir, de la burgesia sobre el proletariat, mentre que les forces i cossos de seguretat de l'Estat s'encarreguen, entre altres coses, de reprimir a l'escassa classe treballadora organitzada que no assumisca els postulats socialdemòcrates de la conciliació de classes. Segons aquest posicionament, en el marc de l'Estat mai es podrà desmercantilitzar totalment l'habitatge i, així, aconseguir la seua garantia per a la classe treballadora.

Aquesta posició és entesa i portada a la pràctica des de posicions esquerranes per organitzacions que han apostat per la creació de sindicats d'habitatge amb extensions barrials com a corretja de transmissió a través de la qual legitimar la seua pràctica política, cooptar quadres i influir ideològicament i retòricament en el moviment.

D'altra banda, trobem a les organitzacions que consideren que és mecanicista o simplista assumir que l'Estat és únicament una eina i que en cap cas és reformable. Així, aquest seria un terreny en disputa i constant moviment que serveix per a protegir els interessos de la burgesia, però també per a blindar determinades conquestes que la classe treballadora ha aconseguit arrancar. En realitat, ací no s'assumeix la neutralitat de l'Estat sinó la permeabilitat d'aquest. Així, aquests posicionaments defensen des de la "via reformista a la revolució" proposant la introducció de canvis quantitius en el si de l'Estat que, amb la seua acumulació i orientació estratègica correcta.

Més enllà de la intervenció institucional, la participació de JEUPV en la lluita per l'habitatge passa per conèixer els actors rellevants en aquest camp deixant a un costat els ja analitzats. Així, destaquem la Plataforma d'Afectades per la Hipoteca (PAH), entenen l'existència d'una certa bretxa d'edat en la conformació d'aquests espais. De la mateixa manera, i impulsat per aquesta entre altres actors amb la voluntat de conjuminar forces i atraure més joves, s'ha conformat el col·lectiu Junes per l'habitatge, plataforma que arreplega diferents organitzacions de la ciutat de València. En aquesta ciutat cal sumar a Entrebarris, col·lectiu que conjumina diferents associacions i assemblees de barris com Cuidem Benimaclet, Assemblea de barri l'Olivereta, La Saïdia Comuna, Teixint Patraix, Construïm Camins al Grau i Algirós, Benicalap Viu, Veïnat en Perill d'Extinció a Ciutat Vella; al que cal sumar el CSOA l'Horta de Benimaclet i Benimaclet per l'habitatge.

Així mateix, en el cas valencià encara que no necessàriament lligat a la qüestió de l'habitatge destaquem a València en perill d'extinció. De la mateixa manera, a Alacant posem en valor a Alacant On Vas (AOV) com el principal actor organitzat en contra de la turisticació de la ciutat i com un dels actors destacats en la lluita per l'habitatge a la ciutat. En el cas del Sindicat de barri de Carolines trobem la presència de militants d'organitzacions esquerranes i un sector autonomista preeminent pel que dificulta la participació, si bé no es descarta per complet a causa del seu paper en el barri i la ciutat. En l'àmbit veïnal alacantí posem en valor les associacions veïnals com El Temple en Benalúa o Mercat-Plaza España.

Per tot l'exposat, les nostres organitzacions aliades i en les quals intervindrem seran aquelles exposades en aquests últims apartats. D'aquesta manera, les accions directes relacionades amb la lluita per l'habitatge com la paralització de desnonaments, l'ocupació d'habitatges i blocs com a alternatives residencials, l'acompanyament i assessorament a famílies en situació de vulnerabilitat i altres accions relacionades aniran de bracet amb aquestes organitzacions aliades, tenint present que la lluita per l'habitatge és una de les màximes expressions de la lluita de classes.

3.6. Identitat nacional i vertebració territorial

Des de JEUPV la nostra posició és clara respecte al valencianisme d'esquerres que defensem i que portem com a senya d'identitat, reivindicant el nom oficial de País Valencià en totes les nostres intervencions, producció teòrica i comunicació institucional. La independència que posseeix EUPV i, en conseqüència, nosaltres, ens trasllada la necessitat de recordar l'autonomia política que posseïm i que ens permet ser un espai d'obediència valenciana.

Així mateix, la cultura i identitat pròpia de les valencianes es reconeix en la llengua que compartim gran part de nosaltres i que ha estat atacada per un nacionalisme espanyol excloent i immòbil. Per això, hem d'avançar cap a un model que vaja més enllà de la simple equiparació de les dues llengües oficials del nostre país, perquè creiem que el valencià ha de ser una llengua protegida i prioritària en tots els aspectes tant oficials com d'àmbit informal, fent d'ella un dret assumit perquè tota la societat valenciana la utilitze de manera habitual i sense cap mena de problema, evitant així la situació de diglòssia que pateix o, fins i tot, la seua exclusió. L'envit de la dreta política i mediàtica enfront de la llengua amb la consulta en el sistema educatiu ens evidencia la necessitat de reivindicar la immersió lingüística com a manera de garantir que tot l'alumnat estiga en igualtat de condicions i es protegisquen els drets lingüístics.

La defensa i la reivindicació nacional passa per entendre el model que va des del municipi al País passant per la comarca, apostant per un Estat federal i fent èmfasi en el fet que no és possible la construcció d'autonomia política sense una distribució justa dels recursos, reivindicant el finançament adequat. Així mateix, reivindicuem un model econòmic no sustentat en la perifèria de plaer de la resta de l'Estat i d'Europa i apostant per la industrialització i l'activitat econòmica d'alta qualitat amb condicions dignes per a la classe treballadora.

En conseqüència, el valencià serà l'idioma prevalent a les comunicacions internes i externes de la nostra organització, es garantirà la seua presència a les activitats formals i es potenciarà a les informals. A més, es vetllarà pel seu correcte ús a la documentació orgànica, sense perjuí que puguen traduir-se documents puntuals al castellà.

Tot això, es planteja des del coneixement de la realitat diversa del País Valencià, entenent les situacions i els contextos de les zones castellanoparlants i que històricament han sigut oblidades des de València ciutat. Per això, la voluntat de JEUPV és cohesionar i vertebrar organitzativament tot el País, ateses les realitats concretes de les comarques i els pobles, la qual cosa es plasmarà en assemblees itinerants, així com diferents actes per municipis de tot el territori, reforçant la nostra aposta per la presencialitat, la companyonia i la descentralització.

3.7. Republicanisme i antifeixisme

L'estat actual del moviment republicà és d'un cert replegament en l'àmbit organitzatiu i comunicatiu, degut en part a la pèrdua d'una estratègia clara quant a l'acció teòric-política republicana. L'elecció de la direcció de l'Estat no està en l'opinió pública i tal vegada és una preocupació menor de les valencianes. A més, en el nostre espai electoral, no és prioritari fer d'ella un focus de conflicte. Així mateix, la defensa del republicanisme moltes vegades s'ha quedat en un pla nostàlgic i simbòlic centrat en la II República. Així, en el moviment memorialista l'adscripció a senyals tricolors i exaltació frontpopulista

limita en part la construcció d'alternatives republicanistes com a pas previ al socialisme, escorant aquests projectes en àmbits de l'esquerra clàssica.

No obstant això, si bé el canvi en la forma de govern és una de les línies d'acció del nostre espai polític, el republicanisme no passa únicament per l'elecció de la direcció d'Estat, ja que és una tradició política de la qual bevem les socialistes, plantejant la construcció d'una ciutadania amb plens drets, eliminant qualsevol tipus de subjugació, deliberant conjuntament i entenent la llibertat com a autorealització. Tot això fent partícip a la població més enllà de les eleccions, ja que la participació compromesa és el bastió enfront de la dominació.

Tenim la ferma convicció que el futur del projecte republicà passa per la seua conversió en un projecte que apel·le a una transformació que va molt més allà de l'elecció de la direcció de l'Estat. Només d'eixa manera, interpellant a l'avenir més que al passat, es farà atractiu per a la joventut: ha de tractar-se d'una democratització radical i àmplia de la vida col·lectiva (res-pública); en eixe sentit podria haver-hi república sense horitzó socialista, encara que seria incompleta, però no podria haver-hi un avanç recognoscible cap al socialisme sense la construcció d'una república. La «república democràtica», va fer notar Engels, «és la forma específica de la dictadura del proletariat».

Respecte a l'antifeixisme, és un altre dels senyals característics de la nostra organització, fent-ho notar en les concentracions i actes en repulsa de les formacions d'ultradreta i reaccionàries que ocupen els espais públics a vegades com el 9 d'Octubre o el 20 de novembre. No obstant això, malgrat que el moviment republicà igual que l'antifeixisme són moviments amb una gran acceptació entre les persones joves, la coordinació i l'organització conjunta és una de les tòniques entre organitzacions. La presència en mobilitzacions com la que es va donar contra l'agitador ultradretà V.Q. tant en la UV i la UA, ens marca el pas de la manera d'actuar enfront dels discursos ja normalitzats en l'opinió pública i publicada. L'antifeixisme, malgrat que en el nostre Estat està assimilat a l'esquerra i les opcions sobiranistes perifèriques, ha de ser militant perquè els valors democràtics s'eixamplen.

Des de la passada Assemblea hem desenvolupat un discurs i una comunicació política directa, aliada de l'institucional que ens ha fet erigir-nos com una opció antifeixista clara entre la joventut treballadora. L'antifeixisme no va de retòriques esquadristes ni esquerranes, sinó d'establir murs de resistència utilitzant totes les eines possibles, des d'on construir alternatives desitjables.

3.8. Feminismes, dissidències i col·lectiu LGTBIQA+

Els feminismes, a través de l'ampliació de les mirades possibles, han evidenciat la seua capacitat de posar damunt de la taula debats que desconstrueixen la idea de progrés, desenvolupament i tornada a la normalitat. La seua capacitat de combinar les anàlisis globals amb les de la vida quotidiana i la radicalitat transformadora de les seues propostes van fer que el feminisme haja esdevingut una potència mobilitzadora i subversiva, convertint-se en un crit global d'extrem a extrem del planeta.

El moviment feminista ha estat atacat, en el marc d'una crisi de sentit, des de posicions reaccionàries i ultraconservadores que reafirmen els rols de gènere tradicionals i la família nuclear, amb el consegüent impacte i l'intent de retrocés sobre els nostres drets i la naturalització de les desigualtats. Com a JEUPV i com a l'avantguarda de les joves socialistes valencianes, aspirem a enderrocar l'ordre de coses existent, i com a feministes ens replantegem la manera de relacionar-nos, l'amor romàntic, el consentiment, el punitivisme, el sistema de cures, els rols de gènere i la família tradicional. Som persones que volem autofer-nos col·lectivament i abolir el camí marcat per a nosaltres.

Cal apuntar l'auge antifeminista entre els homes joves emparat sota una consigna 'han arribat massa lluny', la qual cosa evidencia un retrocés d'època afavorit per una esfera digital *in cel* que dota de marc de sentit a homes joves que no troben un lloc en el món. Els discursos d'odi instal·lats a les aules sota bromes i comentaris subtils amaguen una narrativa ultra antifeminista difosa per perfils gamers i podcasters amb l'algoritme polaritzador del seu costat. Enfront

dels qui culpabilitzen a les feministes i enfront d'aquells que busquen expulsar a tota una generació de la batalla política, és necessari crear un relat i un imaginari alternatiu de signe contrari que captive a aquests joves. Donar un espai en la societat allunyat de la masculinitat tradicional és una de les nostres principals tasques polítiques.

Al mateix temps, davant la situació i el context de reacció en el si del moviment feminista cal deixar perfectament clar el nostre compromís i defensa per l'autodeterminació de gènere, la despatologització total de les persones trans, NB i intersexuals, així com d'una llei integral LGTBIQA+, una llei Trans estatal i l'adaptació de tota la legislació a la realitat de les orientacions sexeafectives i de les identitats i expressions de gènere.

JEUPV és i ha de ser un espai segur i proactiu envers les persones dissidents de gènere i amb rols fora de la norma, tenint el deure de representar la transversalitat de les nostres files però, a més, posant-nos com a objectiu no ser només la seua representació, fa falta que les persones que defensem lluiten amb nosaltres i es representen a elles mateixes des de la nostra organització.

Necessitem posar tots els nostres esforços per a aconseguir una JEUPV més feminitzada, més diversa, més inclusiva, que arribe a les persones joves de tots els racons del País Valencià, independentment del color de les seues pells, els seus llocs de naixement, les seues orientacions sexeafectives, les seues identitats de gènere, els seus rendiments acadèmics i les seues condicions físiques i psicològiques.